

Αριθμός απόφασης: 118 /2012

(Αριθμός κατάθεσης αίτησης: 523/22-9-2011)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Μαρία Παπαδοπούλου,
Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Δεκεμβρίου
2011, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΣΥΝ.Π.Ε.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού
μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία
"ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.", που εδρεύει στην Αθήνα
και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με
την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ
ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ" και με τον διακριτικό τίτλο "GRAMMO",
που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι
παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Μάρθας
Κοτσώνα, και κατέθεσαν σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ομόρρυθμης Εταιρίας με την επωνυμία
«
», που εδρεύει στον
και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν
παραστάθηκε στο Δικαστήριο.

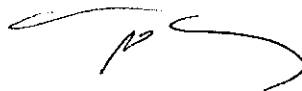
Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο, η
πληρεξουσία δικηγόρος των αιτούντων ανέπτυξε προφορικώς τους
ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 1977Δ' /26-9-2011 έκθεση επίδοσης της
αρμόδιας δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο
την οποία νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι αιτούντες,

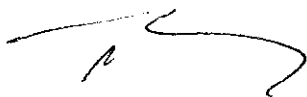
αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της αίτησης με την πράξη καταθέσεως και ορισμού δικασίμου και με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην καθ' ης η αίτηση. Η τελευταία, όμως, δεν εμφανίσθηκε κατά την παραπάνω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος, και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην, ωστόσο η διαδικασία πρέπει να προχωρήσει σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (βλ. Β. Βαθρακοκόιλη, ΕρμΚΠολΔ, τ. Δ', σελ. 86).

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ.1 του προμνησθέντος Ν.2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών

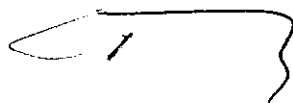
φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τηγίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη

διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτά δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρΘεσ 10952/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΠολΠρΘεσ 10947/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜονΠρΘεσ 22795/2007, ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 18762/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής ή αίτησης των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι

ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή, και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά, και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής ή αίτησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω

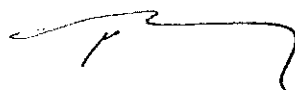
δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν.2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες, και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο, είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1εδ. γ', δ' και ε' του Ν.2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 του Ν.2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω

(4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. Λ18 /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 εδ. β' του Ν.2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 § 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§ 1, 8 και 9 του Ν.2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 του Ν.146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα: την εισηγητική έκθεση του Ν.2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιό της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕλλΔνη 33.485 επ., ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό, δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. – Θ. Μαρίνο, ό.π., σελ. 302-303).

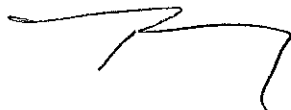
Πέραν τούτου, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον, αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 §1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση, χώρα (βλ. το άρθρο 5 § 2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας

(5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. Α Α 8 /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜονΠρΘεσ 29612/2006, ΜονΠρΘεσ 35356/2005, ΜονΠρΑθ 418/2004 αδημ.). Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν με την υπό κρίση αίτηση ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο δικόγραφο, συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες σε αυτό πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές – ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της κρινόμενης αίτησης, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των αιτούντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους αιτούντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς

κανονισμούς των αιτούντων οργανισμών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αίτηση αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι αιτούντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι αιτούντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την καθ' ης, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, πλην όμως, η τελευταία, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται πέντε μήνες κατ' έτος, επιχείρηση καφέ-μπαρ-κλαμπ, με τον διακριτικό τίτλο στον συνολικού εμβαδού 200 τ.μ., μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, για τα έτη 2008, 2009 και 2010, παρόλο που χρησιμοποίησε το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό, ελληνικό και αλλοδαπό, ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των αιτούντων. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι αιτούντες, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν: 1) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η καθ' ης η αίτηση, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην προαναφερόμενη επιχείρησή της σε καθημερινή βάση, για τα έτη 2008, 2009 και 2010, στο ποσό των 5.000 ευρώ για κάθε έτος, και συνολικά στο ποσό των 15.000 ευρώ, που αντιστοιχεί σε ποσοστό 10% επί των ετήσιων

(6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. **118** /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησής της για την ανωτέρω τριετία, πλέον ΦΠΑ 23% επί του ποσού αυτού, άλλως σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι τα ετήσια ακαθάριστα έσοδα της επιχείρησης της καθ' ης ήταν λιγότερα από 50.000 ευρώ, να καθοριστεί το ύψος της ως άνω αμοιβής σε ποσοστό 10% επί των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων της, πλέον ΦΠΑ 23%, άλλως, σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι τα ως άνω έσοδα για τα επίδικα έτη ήταν λιγότερα από 21.000 ευρώ κατ' έτος, να καθοριστεί το ύψος της παραπάνω αμοιβής, συμπεριλαμβανομένου του ανάλογου ποσοστού ΦΠΑ, στο ελάχιστο ποσό των 2.100 ευρώ, για κάθε έτος, και συνολικά για την τριετία, στο ποσό των 6.300 ευρώ, 2) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς, ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, και εκ του υπολοίπου 50% το 25% για τους μουσικούς και το 25% για τους τραγουδιστές, 3) να υποχρεωθεί η αντίδικός τους: α) να τους καταβάλλει προσωρινά τα ανωτέρω ποσά, άλλως, σε περίπτωση που κριθεί ότι πρόκειται για γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο, το ήμισυ των ως άνω αιτούμενων ποσών, που ειδικά προσδιορίζουν, β) να προσκομίσει σ' αυτούς (αιτούντες) καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα προαναφερόμενα έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ για κάθε παράβαση της σχετικής διάταξης της απόφασης που θα εκδοθεί και 4) να καταδικασθεί η αντίδικός τους στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων τους.

Η αίτηση αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, για να συζητηθεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ), και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις που αναφέρονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, καθώς και σε αυτές των άρθρων 728 παρ. 1 περ. ζ', 729, 731, 732, 946 παρ. 1, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος για την προσωρινή επιδίκαση ολόκληρης της εύλογης αμοιβής που θα καθοριστεί, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, δεδομένου ότι το ποσό που επιδικάζεται προσωρινά κατά τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (άρθρο 728 παρ. 1 περ. ζ ΚΠολΔ), όπως στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 729 παρ.

2 ΚΠολΔ, να υπερβεί συνολικά το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαίτησης, εφόσον δεν εμπίπτει στις αναφερόμενες σ' αυτό εξαιρέσεις. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρος που εξετάσθηκε στο ακροατήριο με επιμέλεια των αιτούντων, και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι τελευταίοι, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές – ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους εν λόγω οργανισμούς, τους αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Από τα προεκτεθέντα, τεκμαίρεται ότι οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 § 1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των πρώτου και δεύτερου των αιτούντων οργανισμών εκτέλεση ή ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι αιτούντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί

(7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 118 /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός SWISS PERFORM, γερμανικός GVL, γαλλικός SPEDIDAM, ισπανικός AIE, σουηδικός SAMI, ρουμανικός CREDIDAM, ουγγρικός EJI, λιθουανικός AGATA, δανικός GRAMEX, ολλανδικός NORMA, βελγικός MICROCAM, πολωνικός STOART, ρωσικός ROUPI, βρετανοί και αμερικανοί καλλιτέχνες RIGHTS AGENCY LTD, κ.α.), συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές - τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι αιτούντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική

έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 § 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων τους και υποχρεώσεών τους, οι αιτούντες συνέταξαν, το έτος 2003, από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντας αυτόν στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-5-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών. Σύμφωνα με τον παραπάνω κατάλογο, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και όσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό, κατ' έτος, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, σύμφωνα με τον παραπάνω κατάλογο, για επιχειρήσεις που λειτουργούν μόνο κατά τη θερινή περίοδο (1-5 μήνες) και η μουσική είναι απαραίτητη, η ελάχιστη αυτή αμοιβή καθορίστηκε, εφόσον η επιφάνεια του εκμεταλλευόμενου καταστήματος είναι 101-200 τ.μ., για τα έτη 2008, 2009 και 2010, σε 2.100 ευρώ ετησίως, πλέον ΦΠΑ. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι και η καθ' ης, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση καφέ –

(8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. ΛΛΣ /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

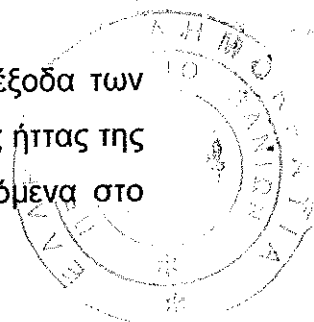
μπαρ - κλαμπ, με τον διακριτικό τίτλο

στον

εμβαδού 200 τ.μ., λειτουργεί πέντε μήνες κάθε χρόνο, από Μάιο έως και Σεπτέμβριο, με καθημερινή χρήση ελληνικής και ξένης μουσικής, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της και ειδικότερα, για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της. Μολονότι δε χρησιμοποιήσε καθ' όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην κρινόμενη αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των αιτούντων, εντούτοις, μέχρι και τη συζήτηση της εν λόγω αίτησης, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει αυτή στους αιτούντες, για τα έτη 2008, 2009 και 2010, πρέπει να καθοριστεί σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της, τα οποία, λόγω του αντικειμένου και του κύκλου των εργασιών της, πιθανολογήθηκαν σε 50.000 ευρώ ετησίως, οπότε η εύλογη αμοιβή ανέρχεται σε 5.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 23%, κατ' έτος. Συνεπώς, το ύψος της οφειλόμενης από την καθ' ης εύλογης ενιαίας αμοιβής για τα ανωτέρω έτη, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 15.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ, και να υποχρεωθεί αυτή να καταβάλει στους αιτούντες το ήμισυ του ανωτέρω ποσού, επιμεριζόμενο κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, κατά ποσοστό 25% για τους μουσικούς και κατά το υπόλοιπο ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές, καθότι πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ώστε να μειωθεί η οικονομική ζημία τους και να μην υποστούν αυτοί ανεπανόρθωτη βλάβη, παράλληλα δε να υποχρεωθεί η καθ' ης να παραδώσει στους αιτούντες τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που αυτή χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή^β μεταξύ των δικαιούχων, με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ σε περίπτωση παράβασης της εν λόγω υποχρέωσής της. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Πρέπει, επίσης, να οριστεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 693 παρ. 1 ΚΠολΔ, προθεσμία τεσσάρων μηνών, από τη δημοσίευση της

β
της αμοιβής
✓

παρούσας, για την άσκηση της κυρίας αγωγής. Τα δικαστικά έξοδα των αιτούντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ' ης, λόγω της ήττας της (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της καθ' ης η αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά, την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης η αίτηση στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης επιχείρησή της, για τα έτη 2008, 2009 και 2010, στο συνολικό ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ, πλέον ΦΠΑ 23%.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του φορέα των παραγωγών (τρίτη αιτούσα), κατά το υπόλοιπο δε 50%, ποσοστό 25% υπέρ του φορέα των μουσικών (πρώτος αιτών) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του φορέα των τραγουδιστών - ερμηνευτών (δεύτερος αιτών).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες, με τις διακρίσεις που προαναφέρθηκαν, το ήμισυ του ανωτέρω ποσού, ήτοι το ποσό των επτά χιλιάδων πεντακοσίων (7.500) ευρώ, πλέον ΦΠΑ 23%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να παραδώσει στους αιτούντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίασε από την αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης επιχείρησή της, κατά τα έτη 2008, 2009 και 2010.

ΑΠΕΙΛΕΙ εναντίον της καθ' ης η αίτηση χρηματική ποινή χιλίων (1.000) ευρώ σε περίπτωση παράβασης της ανωτέρω διάταξης.

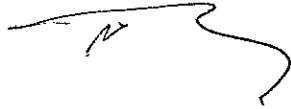
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων, τα οποία ορίζει σε τετρακόσια (400) ευρώ.

ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία τεσσάρων (4) μηνών, η οποία αρχίζει από τη δημοσίευση της παρούσας, για την άσκηση κυρίας αγωγής εκ μέρους των αιτούντων.

(9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. **Λ 18** /2012 απόφασης του ΜονΠρωτΧανίων)

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στα **στις 23 Απριλίου 2012**, με την παρουσία της Γραμματέως Νίκης Αντωνιάδου.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

